

Gece

– Orkhon · 04 Mayıs 2016

Güneş ısını ve ışıltısını kaybetmeye başlar ilk önce. Korkakça gizlenir dağların arasına. Sanki canını yakmışız da bizden kaçarmışçasına. Her bir rengi solar yavaş yavaş. O içimize kadar işleyen sıcaklık ve aydınlanma yerini üşümeye ve kasvete bırakır. Mehtap ise gülümser bu duruma dalga geçer gibi. Ve deniz... Yüreğine bir kıpırtı gelmiştir. Medcezirin etkisiyle bir sağa bir sola salınım yapar dalgalar. Yıldızlar belirir birden. En güzel makyajını yapar ve defileye çıkar. Seyircileri ise biziz onların. Bizi kaybetmek istemezler. O yüzdendir ki; her gecenin ilerleyen saatlerinde parıldamaya başlarlar. Tıpkı yüreğim gibi bulutlar da karanlıktır. Bağışlanmayı bekleyen günahkarlar gibi sabahı bekler tüm bulutlar. Güneş onları kutsayacaktır. Fakat bunun için Ay'dan izin almalıdırlar. Ay; o kötüdür. Görüp görebileceğiniz en kötü varlık. İsmine onca şarkı yazılıp söylenmesini hak etmez. Rengini bile Güneş'ten çalar, hırsızdır o. Gün ışığını kendi elleriyle boğar, katildir o. Bu yüzdendir ki dostlarım; affedilemeyecek yegane varlık O'dur. Rüzgar soğuk eser gecede. Ey kanımızı donduran, dudaklarımızı kurutan ve hislerimizi anlamsızlaştıran rüzgar, seni üfleyen yanına dön! Bizi üşütmeyi ve titretmeyi bırak. Yarın sabaha yine arkadaş kalalım seninle. Ve siyah gökyüzü, neden zifiri karanlığa boyadın gecemi? Yolunu kaybetmiş kuşlara acı! Onlara rehberlik et seyahatlerinde. Fakat sen Ay'ın yaverliğini yapıyorsun. Kötü ruhlar üzerinde uçuşur farkında değil misin? Onları defet başından. Bırak kendini Güneş'e tekrar. Bırak boyasın yüzünü açık maviye...

Y.Orhun Kazandı